ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Iulie - Septembrie 2012

ROMANIA FOR CHRIST

Buletin de informare, misiune şi apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523

Îndrăzneala credinţei

„…Ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efes. 6:19). Credinţa este îndrăzneala să păşim acolo unde Dumnezeu ne spune că este harul Lui.

- Îndrăzneală **spre Hristos**: El poate să dea mântuirea.
- Îndrăzneală **în Hristos**: El poate să ne păstreze în harul Său.
- Îndrăzneală **pentru Hristos**: El poate să ne folosească pentru slava Sa.

Puterea Duhului lui Dumnezeu a mişcat pe apostolii Domnului să meargă până la marginile pământului cu Evanghelia. Apostolul Pavel mărturisea că aproape ar fi dorit el să fie despărţit de Hristos dar să-i câştige pe fraţii săi de neam la mântuire. România noastră are nevoie de Evanghelie. Hristos Domnul vrea să fi martor al Lui plin de îndrăzneală în vestirea harului vieţii veşnice.

Din viaţa stuparului...

Elanul unei noi generaţii

Sosirea primăverii aduce în familia albinelor un entuziasm neobişnuit. O nouă generaţie se află în scurt timp în controlul stupinei. Albinele care au îndurat greul iernii sunt tot mai puţine şi misiunea lor tot mai neimportantă. Familia creşte rapid şi se avântă spre culmile prosperităţii. Tot succesul trece pe o poartă foarte îngustă şi periculoasă, când hambarele sunt pline cu nectar proaspăt, se sesizează o lipsă de spaţiu şi se naşte o dorinţă nouă. Activităţile se reduc şi echipele de cercetare caută o locuinţă nouă. Starea de alertă cuprinde treptat toată familia şi hotărârea aşteaptă doar ziua sau momentul prielnic de plecare la locul cunoscut doar de echipa cercetătoare. Plecarea se face cu bună înţelegere, pleacă regina veche cu generaţiile tinere de tot, adică cele care simt cel mai mult dorul de expansiune. Unele sunt aşa de tinere încât atunci când se pierd nu ştiu să se mai întoarcă acasă. Totul pare minunat dacă nu s-ar ivi necazurile.

Problemele pot fi multe, dar zugrăvesc aici doar câteva: regina să fie mâncată în zbor de o pasare care poate mânca la o masă între 30-40 de albine; noua locuinţă să fie greu de găsit şi regina încărcată cu ouă să nu poată ajunge la destinaţie; vremea să se schimbe brusc, şi multe alte incidente.

Biblia ne vorbeşte de o generaţie care a ajuns în Canaan în plin belşug, şi nu-l mai cunoşteau pe Dumnezeul lui Avraam. Ruptura dintre generaţii, cu intenţii bune în cazul albinelor, are un mare risc în cazul creştinilor, şi este cu atât mai riscantă cu cât se pierde sursa vieţii (Regele). Diavolul are mare grijă ca în culmea prosperităţii, şi cu

Urmare în pagina 15

Marea Forţă a Evangheliei

„Cuvântul lui Dumnezeu este
viu şi lucrător,
mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri."
(Evrei 4:12)

De multe ori noi facem greşală presupunând că numai predicile strălucite pot trezi pe păcătoşi din starea lor şi să-i câştige pentru Dumnezeu. De aceea, mulţi credincioşi, buni copii ai Domnului, tac. Ei consideră că nu sunt talentaţi să ţină o aşa predică. Concepţia aceasta însă e cu totul greşită. Eu am cunoscut persoane care au părăsit felul de trai lumesc şi s-au întors la Dumnezeu, doar prin simpla citire a Bibliei. Aşa că e bine să punem în mâna oamenilor un Noul Testament, şi Cuvântul sfânt îşi va face lucrarea, arătându-le starea lor de păcătoşenie şi urgenta nevoie de mântuire, de întoarcere la Dumnezeu.

Evanghelia este ca o oglindă în care, tineri şi bătrâni, oamenii îşi văd starea lor de vinovăţie faţă de Dumnezeu, dar văd şi marele adevăr că Dumnezeu îi iubeşte, căci de aceea a dat pe Domnul Isus la moarte, El a purtat pedeapsa pentru toate păcatele lor şi ale noastre ale tuturor, ca şi ei să poată primi iertarea şi viaţa veşnică. Am cunoscut o familie din Ciarda Roşie, care a venit la biserica noastră din Timişoara şi ne-au spus că ei s-au converit citind Noul Testament şi că ei cred ce credem noi, dar doresc să fie botezaţi. Deci, convertiţi fiind, Cuvântul sfânt le-a spus că trebuie să fie şi botezaţi.

Evanghelia are mesajul dragostei şi sufletul e setos după această dragoste, care trezeşte, alină, ajută pe cei ce au lipsă de ajutor şi mângâie pe cei ce trec prin necazuri şi greutăţi. Un cuvânt spus păcătosului căzut în ticăloşii, poate avea rezultate mari pentru sufletul ce-l primeşte şi mari răsplătiri pentru cel ce dă altora vestea cea bună a Evangheliei. Moorehouse era cu pistolul în mână să se sinucidă, dar a auzit pe cineva citind istorisirea despre fiul risipitor şi a fost salvat de la o moarte sigură. El s-a predat Domnului şi a devenit un

Şi ei au nevoie de Evanghelie.

Şi ei au nevoie de harul mântuirii.

Şi ei au nevoie de Hristos Domnul.

Eşti gata să fi un împreună-lucrător cu Domnul pentru mântuirea lor ?

înflăcărat vestitor al Evangheliei.

Mircea T. din Dobrogea, împreună cu tatăl său, având statura aproape ca nişte uriaşi, înalţi de peste 2 metri şi solizi, au fost hoţi de drumul mare. Cineva a pus Biblia în mâna lui Mircea, şi omul s-a pocăit. După un timp, a simţit chemarea să predice Evanghelia. A studiat la Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti şi a devenit predicator. Fiind vremuri de prigoană, el a ţinut evanghelizări la Joia Mare, în judeţul Arad şi a fost arestat. La anchetă, şeful de post înfuriat că Mircea nu a vrut să renunţe de a predica Evanghelia, s-a repezit la el să-l pălmuiască. Dar şeful de post era mic de statură, iar ca să ajungă la obrazul lui Mircea a săltat în sus şi i-a tras o palmă. Mircea nu i-a întors palma, ci i-a zis: „Ai noroc că m-am pocăit, că altfel aici te-aş fi călcat în picioare." Prin decada anilor 1950 şi 60 fr. Mircea a fost păstor la Jamul Mare în Banat şi alte câteva biserici. Am conlucrat cu el, şi mi-a povestit multe păţănii pe care le-a avut în lucrarea de predicator. Evanghelia i-a schimbat viaţa.

Evanghelia este o forţă ce câştigă pentru Dumnezeu şi pe ce mai mari păcătoşi şi pe cei mai înrăiţi oameni. Daţi-vă toate silinţele să o puneţi în lucrare.

Petru Popovici

Leul... a biruit !

„Şi unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge: Iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei.»”
(Apocalipsa 5:5)

Cel ce a biruit ca să deschidă Cartea şi cele şapte peceţi ale ei, ne-a lăsat pentru noi, copiii Lui, harul şi binecuvântarea de a călca pe urmele paşilor Lui şi de a umbla în biruinţele pe care El le-a purtat pe crucea din dealul Golgota. Viaţa normală a fiecărui copil al lui Dumnezeu trebuie să fie o viaţă de biruinţă, o viaţă trăită cu curaj şi devotament, viaţă pe care El a pregătit-o pentru noi atunci când a purtat fiecare victorie în parte.

Cuvântul lui Dumnezeu (sursa puterii noastre de trăire cu Dumnezeu), ne prezintă biruinţele Domnului Isus, care sunt o bogăţie şi o sursă de inspiraţie zilnică în trăirea unei vieţi de biruinţă:

1. Domnul Isus a biruit pe... cel tare (Luca 11:21-22)

„Când omul cel tare şi bine înarmat îşi păzeşte casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el şi-l biruieşte, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea, şi împarte prăzile luate de la el” (Luca 11:21-22). Domnul Isus a descrie anticipat biruinţa Lui asupra vrăjmaşului, pe care la Golgota l-a biruit şi i-a luat toate posesiunile. Astăzi noi suntem copiii „Celui mai tare”, eliberaţi de sub tirania vrăjmaşului şi liberi să trăim pentru Domnul Isus, Eliberatorul nostru, al celor ce credem în jertfa lui glorioasă.

➡Urgent: Cea mai urgentă nevoie în ziua de azi nu e nevoia de pâine ci e nevoia (pe care suntem chemaţi fiecare din noi să o acoperim) de răspândire a Evangheliei pentru ca cei ce cred mesajul Evangheliei, să fie eliberaţi.

2. Domnul Isus a biruit lumea (Ioan 16:33)

„În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33b)

Întrucât Domnul Isus a biruit lumea pentru noi, fiecare dintre noi ne cunoaştem menirea noastră de a umbla în biruinţele Lui în aşa fel încât cei ce ne cunosc să poată vedea cum trăiesc copiii lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan, ne atenţionează că în lume guvernează pofta ochilor, pofta firii pământeşti şi lăudăroşenia vieţii, dar aceste lucruri nu au ce căuta în viaţa noastră: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac" (I Ioan 2:16-17).

➡Urgent: Chemarea noastră este să trăim pe măsura numelui pe care-l purtăm şi să arătăm celor ce ne cunosc, ce fel de copii are Domnul Isus. Cei ce ne cunosc pe fiecare dintre noi, vor să vadă cât de deosebiţi suntem de ceilalţi oameni, în tot ceea ce vorbim şi trăim şi cât ne pasă de sufletele lor.

3. Domnul Isus a biruit moartea şi a scos la lumină viaţa şi neputrezirea (Evrei 2:14-15)

El a luat chip ca noi, ca să ne poată izbăvi de la păcat şi pierzare, şi ne-a eliberat de frică şi de sub imperiul morţii ca să trăim pentru El. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia care prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor" (Evrei 2:14-15)

Apostolul Pavel le spune celor din Colose despre marea şi extraordinara lucrare prin care El, Domnul Isus, ne-a izbăvit de sub puterea întunericului (puterea păcatului şi a morţii) şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor (vezi Coloseni 1:13-14).

➡Urgent: Cel eliberat de la păcat şi pierzare, cel eliberat de sub imperiul fricii morţii, este chemat să ducă Evanghelia la cei ce încă zac în păcat şi în pierzare şi e gata să plătească preţul. Sunt eu acela? Esti tu acela?

Altii au plătit preţul pentru ca Evanghelia să ajungă până la noi şi ne-au vestit Evanghelia sub ameninţarea persecuţiei comuniste. Mulţi dintre noi venim din lume, şi am primit Evanghelia prin aceşti fraţi plini de curaj, care ne-au spus despre Domnul Isus. Astăzi eu mă întreb ce s-ar fi ales de mine dacă fraţii aceştia nu ne propovăduiau

Evanghelia (ce uşor puteam să rămânem pe dinafară).

El a biruit pentru toţi oamenii, dar numai acei care cred beneficiază de Jertfa Lui mântuitoare şi de biruinţele pe care le-a purtat în locul nostru. Şi cum vor crede dacă nimeni nu le duce Evanghelia, şi cum vor vrea să trăiască frumos, pentru Dumnezeu, dacă nu le arată nimeni frumuseţea vieţii de creştin? Şi cum se vor îndrăgosti de Domnul Isus dacă nu vor vedea dragostea noastră pentru El şi râvna noastră pentru fapte bune, care să-L proslăvească pe Dumnezeu.

Rămâi în biruinţele Lui şi ajută şi pe alţii să afle calea spre Cer, şi Dumnul să ne ajute la aceasta.

Costel Cristea

Toată nădejdea

„De aceea, încingeţi-vă coapsele minţii voastre, fiţi treji, şi puneţi-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos." (I Petru 1:13).

Un cuvânt pentru lucrătorii din câmpul Evangheliei, în mod special pentru cei care au inima apăsată şi mersul obosit... Există ceva dramatic în cuvintele, *„puneţi-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos!"* E vorba de „toată nădejdea" — ceva sfânt şi unic, o nădejde întreagă, necompromisă cu alte nădejdi, cu alte aşteptări. E o nădejde curată, nealterată; o privire ţintă, concentrată asupra unui singur lucru. Nădejdea aceasta pentru noi trebuie să fie în harul care va fi adus la arătarea Domnului Isus. Dar, în acelaşi timp, *„toată nădejdea"* înseamnă că nu mai avem nimic altceva, toate celelalte s-au prăbuşit sau am renunţat la ele, n-a mai rămas decât o singură nădejde. Din toate făcliile care ni s-au aprins în suflet, n-a mai rămas decât una, o singură nădejde, şi toată lumina pe care o mai avem pe cărarea întunecată din valea în care umblăm ne vine de la această ultimă făclie.

Ai ajuns în viaţă să mai ai o singură nădejde? Ai cunoscut pe cineva care mai are un singur dor? Poate vei spune că aceştia sunt deja în agonia disperării, au intrat deja în valea deznădejdii... Aşa ne vrea apostolul Petru? Da. Credinţa are în ea şi aspectul agoniei spirituale, a frământărilor în care toată nădejdea ne rămâne în harul lui Dumnezeu. Fiindcă har înseamnă ceva tare, ca o stâncă de granit. Har este Însuşi Domnul nostru Isus Hristos, este legământul în sângele Său, sunt făgăduinţele Lui măreţe, e credincioşia Lui veşnică, e cununa nevestejită a slavei. Har înseamnă trăirea prin credinţă. Har înseamnă să mă reazăm pe Dumnezeu, nu pe mine; pe lucrarea Lui, nu pe succesele mele...

Ai ajuns în noaptea în care mai licăreşte pe cer o singură stea? Să fie steaua aceea „Luceafărul strălucitor de dimineaţă". Şi dacă ţi-a dat Domnul harul agoniei spirituale în rugăciune, în aşteptare, în lacrimile neîmplinirilor, sub ploaia defăimărilor, bucură-te. Te-a adus Dumnezeu pe poteca minunilor Lui. ■

VEŞTI DE LA FRAŢII MISIONARI

„Sfinţii, care sunt în ţară, oamenii evlavioşi, sunt toată plăcerea mea"
(Psalmul 16:3)

SURDUC, VAR şi DOMNIN, jud. Sălaj. Fr. Peter Beniamin, lucrează în aceste biserici. El ne-a scris că în primele zile ale lunii Ianuarie a avut 5 evanghelizari după cum urmează, în zilele de 1, 2, 3, şi 5 Ianuarie la Surduc. În serile de 15-17 şi 19 ianuarie la Var, iar în zilele de 8, 9 şi 11 martie la Domnin. În toate serile ei au invitat sătenii şi au avut o frecvenţă frumoasă. La Surduc chiar dacă sunt doar 15 membri, în fiecare seară au fost 40-50 persoane dintre nepocăiţi la ascultarea Evangheliei. În ultima seară la Surduc, vestitorul Evangheliei a cerut ca cei ce vor să se întoarcă la Dumnezeu, să vină în faţă. Şi au venit trei persoane. La Var a fost o ninsoare bogată şi au fost doar vreo 25-30 persoane în fiecare seară, iar la Domnin au fost între 60-70 în fiecare seară.

TÂRGU JIU. Fratele Hudulin Cornel ne scrie: „Cuvintele nu pot exprima revărsarea de har asupra lucrării lui Dumnezeu din ţara noastră, dar desigur veşnicia va descoperi importanţa lucrării voastre şi veţi rămâne uimiţi de ceea ce a făcut Domnul, datorită activităţii voastre. Fie ca Domnul să vă răsplătească pe toţi care activaţi la Societăatea Misionară „România pentru Hristos"... De asemenea, şi pe fraţii care dăruiesc bănuţul lor şi se roagă pentru lucrarea Domnului din România. Noi la rândul nostru vestim Evanghelia aici şi ne rugăm cu toată dragostea pentru voi. Luptele aici sunt încă teribile."

DRĂGĂNEŞTI - OLT. Fr. Opriş Daniel ne informează că el vesteşte Cuvântul şi la Coteana, o localitate învecinată, unde încă nu au locaş de închinăciune, ci doar se adună în casele fraţilor de acolo. Anul trecut două familii din Coteana au fost botezate şi cu ei a făcut un studiu de ucenicizare, la care au luat parte şi vecini de-ai lor. Într-o după masă au venit aşa de mulţi săteni încât nu au mai fost locuri în casă şi a trebuit să iasă afară. „Deşi era frig, au stat să asculte Cuvântul sfânt şi cântările noastre. La sfârşit, unii din ei şi-au exprimat dorinţa, ca a doua zi fiind duminică, să vină la biserica din Drăgăneşti. Astfel, a doua zi m-am deplasat la Coteana şi am adus 6 persoane la biserică. Mai sunt şi alte persoane în Coteana interesate în cunoaşterea Evangheliei şi vin periodic la Drăgăneşti şi la părtăşia pe la casele fraţilor din Coteana. Cred că pe viitor trebuie să facem efortul să clădim un locaş de închinăciune şi în Coteana." La Drăgăneşti, prin harul lui Dumnezeu, fratele conduce un studiu biblic în clădirea bisericii cu câţiva fraţi pentru aprofundare, iar vineri seara continuă studiul şi rugăciunea la el în apartament. „Tot prin harul lui Dumnezeu - ne scrie fratele Opriş - aş vrea împreună cu câţiva fraţi să începem o lucrare de evanghelizare în localitatea Ipoteşti". Au fost deja acolo şi vreau să meargă în mod regulat. Fratele mulţumeşte pentru ajutorul acordat.

CĂLMĂŢUI şi SALCIA. Fr. Mircea Dumitru ne scrie că după zece ani de când a început lucrarea în aceste localităţi, acum se retrage din lucrare.

CERNETU, TELEORMAN. Fr. Mitroiu Silviu ne spune că ei au pregătit cu rugăciune în luna Martie cinci seri de evanghelizare la care au invitat pe mulţi. Ei s-au bucurat de răspunsul la invitaţie, căci în fiecare seară Casa Domnului a fost plină cu suflete care au venit să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Un suflet s-a predat Domnului, iar alţii continuă să frecventeze biserica.

DOROHOI. Fr. Mirăuţă Iosif care lucrează în această zonă, ne spune că ei au trei grupe care activează în cursul săptămânii

făcând vizite la casele prietenilor, ajutându-i să înţeleagă Cuvântul sfânt şi apoi au o întrunire cele trei grupe şi îşi împărtăşesc ce au întâlnit pe teren.

MEDGIDIA, Dobogea. Fr. Sali Sabri, care lucrează cu biserica baptistă turcă din cartierul Ali Baba, ne scrie că biserica are 18 membri, 32 aparţinători şi 12 prieteni. Ei au avut un botez cu 5 suflete de etnie turcă, foşti de religie musulmană. Bucuria a fost mare.

SĂCELE, jud. Constanţa. Fr . Daniel Cartacai ne face cunoscut că lucrarea Domnului în Dobrogea progresează, că botezul celor cinci persoane de etnie turcă este o încununare a unei lucrări binecuvântate de Domnul pentru care îi mulţumim. Este o premieră în zonă. El ne trimite şi două clişeie cu o serbare a copiilor din Săcele.

SOLCA, MOLDOVA. Greciuc Gheorghe ne face cunoscut că pe data de 29 februarie a fost la grupul de fraţi de la Iliseşti şi a căutat să se reîntoarcă la biserica din Solca, dar fiind o viforniţă mare de zăpadă s-a împotmolit şi o oră s-a luptat să iasă din zăpadă, a trebuit să vină o familie cu caii şi să scoată maşina din zăpadă. În timp ce munceau să scoată maşina, fratele le-a vorbit despre jertfa Domnului Isus şi acolo în zăpadă, oamenii aceia binevoitori, care au venit cu caii lor să-l ajute pe frateleGreciuc şi l-au tras din zăpadă, au fost ajutaţi să iasă de pe calea păcatului şi să apuce calea Domnului.

„Anul acesta am avut o iarnă geroasă," scrie fratele Greciuc, „dar Domnul a început să dezgheţe inimile. Încă din prima zi a anului au fost suflete care s-au hotărât pentru mântuire, apoi în prima duminică din aprilie încă două suflete. La Iliseşti, două suflete s-au predat Domnului în a doua duminică din aprilie. Cu ajutorul Domnului am început ore de catecheză şi îi pregătim pentru un botez nou-testamental. La Solca avem o familie, soţ şi soţie, cu care fac studiu biblic la ei acasă de vreo şase luni. Este adevărat că marea mea parte de slujire o fac pe la casele

Adunarea din Săcele

Un program al copiilor la Săcele

oamenilor, căci acasă la ei au îndrăzneala să pună întrebări şi eu caut să le răspund cu Biblia. De multe ori le prezint materiale folositoare cu video proiector. Am mai participat le servicii de priveghiu, înmormântări, botezuri, evanghelizări. Am convenit cu fraţii din bisericile de aici să ne rugăm pentru dvs. în fiecare seară

„Şi dacă se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouzeci şi nouă care nu se rătăciseră...” (Matei 18:13). Iubirea lui Dumnezeu ne caută, ne atrage pe toţi la ea, nu respinge pe nimeni, coboară până la cei mai de jos ca să-i aducă la sânul Lui. Ce adevăr măreţ este acesta, că Dumnezeu Se bucură de pocăinţa noastră, de întoarcerea noastră la El, mai mult decât de orice alt lucru. Pocăinţa noastră aduce bucuria cea mai mare în inima lui Dumnezeu!

la orele 21. Dorim ca Dumnezeu să vă răsplătească dărnicia şi osteneala cu care luaţi parte la această slujire pe ogorul Evangheliei. În luna ianuarie am parcurs 983 km; în februarie 1.413 km; în martie am parcurs 1.551 km., iar în aprilie 1.276 km. Slavă Domnului.”

BUCUREŞTI. Fr. Peter Romg Makur, cu biserica „Trezirea Spirituală” a unor refugiaţi din Africa, ce au primit azil politic în România, ne face cunoscut că Împărăţia lui Dumnezeu se lăţeşte. Ei au 42 membri, 12 aparţinători, şi 15 prieteni. Acum pregătesc cinci candidaţi pentru un botez nou-testamental.

PENITENCIARUL POARTA ALBĂ. Fr. Daniel Topciu, care lucrează la Săcele şi Istria ne face cunoscut: „În săptămâna patimilor Domnului Isus, am dorit să fim de folos vestind Evanghelia şi celor privaţi de libertate. În parteneriat cu Fundaţia „Stânca Veacurilor” din Constanţa am organizat un eveniment evanghelistic pentru deţinuţii de la maximă siguranţă din acest penitenciar. Am oferit lucruri necesare acestor persoane şi am avut posibilitatea să intrăm pe rând în fiecare celulă din această secţie pentru a le transmite mesajul mântuirii cu ocazia Paştelor. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru faptul că unii deţinuţi au fost interesaţi să afle mai mai multe despre Dumnezeu şi să participe la întâlnirile săptămânale de discuţii din Biblie ce au loc în acest Penitenciar. Aici există deja un grup de peste 10 suflete ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor. Ei citesc Biblia cu seriozitate şi se întâlnesc săptămânal pentru părtăşie şi rugăciune. În perioada următoare dorim să ne implicăm într-un proiect de răspândire a Bibliei. Fundaţia World Vision ne pune la îndemână 500 de Biblii.”

UNDE EŞTI?

Zilele trecute mergeam cu soţia în jurul lacului, în parc, când o doamnă tânără, în grabă mare ne depăşeşte. Pe spatele tricoului ei era scris mare şi vizibil, în limba engleză, propoziţia „Where are you going?" Această expresie mi-a declanşat o avalanşă de reflecţii pentru mai mult timp. M-am gândit atunci că este posibil, precum e mersul la plimbare, să mergem fără ca să mergem undeva. Şi spiritualizând aceasta, este posibil ca întreaga viaţă să fie o alergare de felul acesta, fără nici o ţintă, fără nici o direcţie, fără o maturizare în prealabil.

Când Dumnezeu a vrut să atragă atenţia omului asupra stării lui spirituale şi a raportului lui cu Dumnezeu, i-a adresat simpla întrebare: „Unde eşti?" (Genesa 3:9). Aceasta nu a fost o întrebare adresată fiindcă Dumnezeu nu-l găsea pe Adam, ci a fost o întrebare ca să-l facă conştient pe om de starea şi poziţia lui. În limita spaţiului care-l am încerc să aduc aici, pentru reflecţia noastră, aceeaşi întrebare, pentru a medita la starea noastră spirituală.

Experţii în psihologie, teologie, antropologie, etc., analizează viaţa umană din mai multe perspective şi o divizează în segmente, sau perioade de timp aşa cum se desfăşoară ea de la naştere până la moarte. Aici, pentru a fi mai simplu şi mai practic şi pentru că nu urmăresc îmbogăţirea cunoştinţelor noastre ci utilitatea a ceea ce ştim, am să împart viaţa noastră în două simple jumătăţi. Prima de când ne naştem şi până pe la patruzeci de ani când suntem în floarea vieţii, şi cea de-a doua începe cu ceea ce experţii numesc criza de la mijlocul vieţii (mid-life crisis) şi se termină cu moartea. Prima etapă este caracterizată în mod exclusiv de „Eu". Chiar şi cele mai religioase lucruri pe care le facem în această perioadă sunt predominate de eul nostru, de noi înşine. În cea de-a doua etapă se presupune că am acumulat ceva înţelepciune în prima etapă, şi de acum viaţa noastră este predominată de sufletul nostru. Aşa cum am descris aici aceste două perioade ale vieţii, par un tablou simplu, alb-negru al vieţii. În realitate însă nu se întâmplă aşa. Cei mai mulţi dintre noi, o mare majoritate, nu trec niciodată de prima etapă. Aceasta este o realitate tristă dar trebuie sa fim obiectivi cu noi înşine, să recunoaştem ca să auzim vocea Tatălui care ne caută, „Unde eşti?"

Am să ilustrez cele spuse mai sus cu bine cunoscuta pildă a fiului

risipitor din Luca 15:11-32. Fiul cel tânăr a dus o viaţă, în prima parte, caracterizată de expresia lui „ce mi se cuvine". Cât de mult această expresie caracterizează viaţa noastră spirituală şi materială este la latitudinea fiecăruia din noi să ne cercetăm. Noi suntem foarte dispuşi să criticăm pe fiul risipitor şi atitudinea lui faţă de tatăl său fiindcă a ajuns la porci. O maturitate spirituală însă ne impune să vedem posibilitatea că mâna lui Dumnezeu l-a condus prin acel mod de viaţă ca să ajungă la punctul când să-şi „vină în fire", să obţină ceva înţelepciune din experienţă şi să vină înapoi la Tata. Henri Nouwen spune căci calea care ne conduce la Dumnezeu nu merge în sus ci merge în jos, şi este mare adevăr în asta. Am citit undeva că un călugăr tânăr la mânăstirea de la Athos s-a dus odată în chilia unui călugăr bătrân să-l întrebe despre lucruri spirituale. „Părinte", zice tânărul, „dumneavoastră acum vă mai luptaţi cu Satan?" Bătrânul răspune „Nu, Satan a terminat cu mine, acum mă lupt cu Dumnezeu." „Şi acum sunteţi mai bine?" continuă tânărul. „Nu, acum sunt mai rău" răspunde bătrânul. Tânărul a rămas nedumerit, poate ca şi mulţi dintre noi. Dar trebuie să nu uităm că atunci când ne luptăm cu Dumnezeu, El ne dă biruinţă, dar v-a trebui să umblăm restul vieţii şchiopătând din coapsă ca Iacov. Tânărul Risipitor avea un frate mai mare care prin atitudinea şi viaţa lui seamănă foarte bine cu mulţi din noi care ne considerăm bine, în casa tatălui, activi, satisfăcuţi, realizaţi şi gata să criticăm pe cei răi. Observaţi, vă rog, cum fratele fiului risipitor nu şi-a venit în fire. Deşi era în casa Tatălui şi activ nu se bucura de binecuvântările pe care Tata le avea în casă. Acesta nu a câştigat niciodată înţelepciunea din experienţa vieţii pentru a trece în aceea „a doua jumătate" a vieţii ca să se bucure de trăirea şi părtăşia cu Tata în casa Lui. Ca fiul cel mare sunt toţi creştinii care nu au trecut niciodată de prima etapă a vieţii eului şi niciodată nu au experimentat libertatea în Hristos sau slobozenia de care vorbeşte sfântul Pavel. Sunt mulţi creştini care în lupta lor cu Dumnezeu sunt gata să vocifereze: „Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani, şi niciodată nu ţi-am călcat porunca, şi mie nu mi-ai dat un ied..." (v.29). O, câţi din copii Tatălui, care slujesc ca robi şi nu au călcat porunca Lui şi totuşi nu au gustat dulceaţa părtăşiei cu Tata, şi nu au trecut niciodată dincolo de acea parte a vieţii predominată de Eu? Apostolul Pavel scrie Corintenilor, celor din biserică: „Cât despre mine fraţilor nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în

Hristos" (1Cor. 3:1-4). Pavel exprimă îngrijorarea lui fiindcă în Biserica din Corint erau unii care nici nu cunoşteau pe Dumnezeu (1Cor. 15:34).

Am cunoscut pe cineva care toată viaţa a fost considerat un bun creştin, care conducea şcoala duminicală, predica, era apreciat de oameni şi de biserică, şi când era pe patul morţii se zbătea şi striga, „Mă arde, mă arde, mă arde..." Vreau să fac aici o afirmaţie foarte radicală. Mulţi aşa-zişi creştini în casa Tatălui nu ajung niciodată la maturitate spirituală din cauza religiei lor. Dacă aş zice, din cauza „bisericii" lor nu aş greşi, fiindcă cei mai mulţi se înşeală singuri crezând că dacă merg la o biserică sunt bine.

Rugăciunea mea este ca Domnul să lucreze în viaţa noastră şi să ne ajute să ne maturizăm spiritual şi să experimentăm acea viaţă din belşug, şi să auzim din când în când glasul Tatălui „Unde eşti?", şi să avem curajul şi onestitatea să spunem, „Sunt aici, dar sânt gol şi mi-e ruşine de mine." Aceasta este calea spre înălţare şi intrarea în părtăşie cu Tatăl. Amin!

Zach Ploscaru, Fremont, California

---

urmare din pagina 2

hambarele pline de binecuvântări, să altereze bunele noastre întenţii de expandare. Duhul lui Dumnezeu ne vrea un nucleu compact, ne vrea un trup care nu se poate dezmembra, ne vrea sub controlul aceluiaş cap care este Isus Domnul. Ori de câte ori poporul Israel şi-a pierdut Regele suprem, au rătăcit ca albinele fără regină. Un verset dureros şi grăitor spune ca fii lui Eli, preoţii Domnului (1 Sam. 1:3b), nu-L cunoşteau pe Domnul. Cunoşteau legea, poruncile, învăţau şi judecau pe cei ce veneau la ei după lege, totul se oficia preoţeşte, dar ei erau în afara părtăşiei cu Dumnezeu (1 Samuel 2:12).

Odata cu pierderea reginei, tinerele zburătoare nu se mai întorc acasă, pribegesc mutându-se din loc în loc până dispar, din cauza lipsei unei surse de regenerare. Cred că toţi am citit textul din Ioan 15:5, care spune: „Căci despărţiţi de Mine nu puteţi face niminc!". Ghedeon se întreaba: „Unde este acela despre care ne vorbesc părinţii noştrii?". El cunoştea întreaga povestire dar personal nu gustase trăirea. Când el a găsit Izvorul Vieţii a devenit din fricos un

titan, un viteaz recunoscut de îngeri. Azi, mai mult ca oricând, căutarea Aceluia care este sursa vieţii este o problemă majoră. Ghedeon, ca şi noi, cunoştea istoria poporului sfânt. Cunoştea trecutul lui glorios, dar trăia o neputinţă în viaţa lui, lipsa Domnului domnilor.

Să nu ne înşelăm singuri, când vrem să ne mutăm să nu ne mutăm unde găsim un cort mai bun, ci să ne mutăm unde Duhul Sfânt ne indică locul în care domneşte Hristos. Dacă Hristos locuieşte în cort, în ploaie, în frig, acolo vreau şi eu să fiu. Dacă nu are unde-Şi pleca capul, vreau să fiu acolo chiar într-o scorbură. Cu Hristos, oriunde aş fi, sunt într-un palat ceresc. Spre culmile acestei părtăşii sfinte au aspirat şi călătorit părinţii noştri spirituali, iar astăzi, după două mii de ani, călătoriile continuă prin credinţa în Acela care este sursa vieţii. Fără El suntem nimic.

Existenţa bisericii este greu de înţeles pentru cei care nu-L au pe Hristos ca Păstor şi conducător; greu de explicat este şi felul în care continuă viaţa acestei misiuni, împotriva tuturor condiţiilor vitrege, şi ea va continua până la venirea Domnului nostru pe care Îl dorim, şi Îl aşteptăm cu dor.

Personal, pentru mine, misiunea *„Romania for Christ”* este un miracol, şi un semn al unei existenţe imposibile fără Domnul Păcii. Această lucrare este condusă personal de inimi bune voitoare care prin controlul Duhului Sfânt fac imposibilul posibil. Slavă Domnului ceresc pentru fiecare participant, fie şi numai cu o rugăciune ascultată. Vă informăm că în mijlocul crizei economice existăm prin harul lui Dumnezeu şi prin voi, cei care vă dăruiţi prin Hristos Domnnul pentru slava Lui.

Stuparul

România pentru Hristos

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”
(Ioan 9:4).

Rugaţi-vă pentru noi. Puneţi umărul în ajutor. Orice donaţie pentru lucrarea misionară din România, se poate trimite pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.